

I.

Han försökte ta sig förbi obemärkt en gång till. Det var ganska svårt eftersom en lastbil knappast gick någon förbi. Inte på dessa vägar. Om någon fanns där att bemärka vill säga. För det mesta brukade det inte vara någon här på vardagarna så här sent i augusti. Helgen var möjligen en tidpunkt då man besökte kusten. Men annars brukade de slingriga vägarna, klipporna och vikarna ligga tomma. Han hade noterat henne och hennes blick från klippan vid den lilla stranden när han passerade fram och åter till den röda boden. Han hade känt hennes intresse. Det hade varit lite för aktivt för att helt strunta i. Han försökte se oberörd ut och höll sina muskulösa armar på ratten och tittade rakt fram där han körde – sträckte på sin breda nacke, som om det var det mest naturliga i världen att köra fram och åter på en liten grusväg med en lastbil till den lilla boden. Tog sin ryggsäck som han blivit instruerad att göra och bar den försiktigt ännu en gång mot boden. Det rätta antalet gånger som uppdragsgivaren hade beordrat.

— — —

I det disiga ljuset försvann öarna ur sikte. Hav och himmel möttes i nästan samma färgnyans och hon var tvungen att kisa med ögonen för att ens uppfatta horisonten i det starka soldiset. Håret ville hela tiden flyga in i ögonvrån och hur hon än försökte fästa upp det i nacken så fanns där små ljusa strån som vägrade inordna sig. De flög fritt. Sommaren var underbar!

Annat var det förra sommaren. Den varmaste i mannaminne,

med värmegrader upp mot trettifem i skuggan och rent tropiska nätter. Vad som varit tänkt som en kort visit hos familjen ute bland öarna hemmavid, på andra sidan landet, hade istället blivit början på en plågsam golgatavandring. Vad som varit menat som en solig träff med släkt och vänner hade förvandlats till febriga nätter inomhus med nerdragna rullgardiner. Vad som först hade verkat vara en enkel infektion hade visat sig vara något betydligt allvarligare. Så denna sommar var viktig. Så mycket sol, värme och hav som möjligt var hennes ambition. Det hade blivit viktigare nu än förr. För henne.

Den lilla lastbilen som långsamt for förbi hade passerat tidigare, det visste hon. Troligen många gånger. Märkliga dekaler syntes på alla sidor av det slutna lastutrymmet. »Great Plains« stod det i versaler på den dammiga baksidan. Helt obegripligt tänkte hon där hon satt i sina shorts och kisade ut över havet i det disiga landskapet. Vad betyder det? »Great Plains«? Var det inte det man brukade kalla den stora prärien i USA:s mellanvästern? Och tankarna vandrade vidare till Mount Rushmore, Black Hill, och världens största vetefält.

Men nu då, det var något i ögonvrån, något mer. Det var den tunga bilens ständiga malande på vägen som gjorde henne inte bara nyfiken och irriterad på samma gång, utan också intresserad. Och nu detta: Varför gick den storvuxne mannen ständigt fram och åter från sin lastbil och in i den lilla boden som stod uppe på klippan, utan att synligt bära på annat än en liten ryggsäck? Det såg märkligt ut. En stor man på väg till en liten bod, med en liten ryggsäck på ryggen som om han var på väg in i en provhytt. När han kom ut igen såg han dock exakt likadan ut som innan, ingen skillnad som hon kunde märka på detta avstånd i alla fall. Vad bar han i sin ryggsäck, undrade hon, som var så litet att det inte behövdes mer än så? Och varför ständigt återkommande turer mellan lastbilen och boden, varför då inte ta en större väska? Hon såg ut över havet igen. Det var som en lek detta att fundera över människors udda beteende och försöka lista ut vad som kunde vara i görningen. Hon älskade att tänka i sådana banor. Hon lyfte blicken upp mot den blå himlen och skakade av sig leken

samtidigt som hon rätade till hårslingorna som vinden blåst i hennes ansikte. Nej, nu fick hon sluta att vara så konspiratorisk. Mannen hade förmodligen ett helt normalt ärende. Hon kisade ut över havet på jakt efter något annat att fästa sitt intresse vid.

Hon tänkte tillbaka på barndomen. Det var inte konstigt att hon fick sådana tankar. Som liten hade hennes far matat henne med gåtor dagligen. Han hade givit henne små häften som hette 99 gåtor och 100 lösningar som de tillsammans klurat på under helgerna. Vid middagsbordet presenterade han frågeställningar, hon mindes speciellt en som hon klurat på länge – »en man har två käresta som bor på varsitt håll i staden men kan inte välja vem han vill träffa. Han går ner på tunnelbaneperrongen och tänker att slumpen får avgöra vem han ska besöka. Han går ner olika tider och olika dagar. Ändå hamnar han 9 av 10 gånger hos den ena. Varför?» Hon log för sig själv när hon tänkte på svaret. Kanske kunde hon omformulera det hon här upplevde till en liknande gåta och sedan klura på svaret »en man går fram och tillbaka till en bod...«

»Great Plains« tänkte hon igen. Vad sjutton betyder det i detta fall? Vad kan en entreprenör med den dekalen möjligen syssla med? Vete? Hon vände huvudet ned mot ett vajande strandgräs och såg ett litet kryp som segade sig upp för strået. Små tunna ben som snabbt förde krypet uppåt. Hon rös till när hjärnan kopplade samman bilden med förra sommarens händelser.